

2. kapitola

Kamarátky stáli na prázdnej pláži. Tam, kde bol ešte pred chvíľou plot, sa po piesčitom brehu rozpínali morské vlny. Za dievčatami sa namiesto domu týčila stena hustého zeleného lesa. Nad hlavami im niečo šušťalo, takže všetky zdvihli hlavu. Po nebi letel kídleť ružových plameniakov.

„Ja som *videla* plameniaky,“ zamrmlala Linda.

„To je nejaký sen?“ uistovala sa Mia.

Katka však nebola presvedčená, že to je sen. Taký ostrý a živý sen sa jej ešte nikdy nesníval. Ale napriek tomu, len tak pre istotu, natiahla ruku a Miu poriadne uštipla.

„Au!“ Mia si trela ruku: „*Katka!*“

Katka sa zazubila: „Povedala by som, že sa nám to nesníva.“

„Mia,“ postážovala sa do toho Gabi, „ty mi tú ruku rozmliaždiš.“

Mia pustila Gabino predlaktie, ktoré predtým pevne zovrela. Potom si všimla Gabine dlane spojené do kalíška. „Čo to máš v rukách?“ spýtala sa Mia.

„Vílu,“ odpovedala Gabi.

„Gabi,“ napomenula ju Mia a vážne sa na sestričku pozrela. „Čo sme si hovorili o tom vymýšľaní?“

„Ale ja *mám* vílu. Vidíte?“ Gabi roztvorila dlane – a vyletela z nich naozajstná, živá víla.

Ostatné dievčatá sa tak zľakli, až odskočili.

„No prepánakráľa!“ vydýchla Mia.

Víla mala vlnité hnedé vlasy a obklopovala ju citrónovožltá žiara. Vyzerala, že je z dievčat prekvapená rovnako ako ony z nej. Trikrát zažmurkala. Potom, v jedinom okamihu, vyrazila preč.

„Vráť sa!“ zvolala Gabi.

Ale víla sa nezastavila. Ešte chvíľu ju videli svetielkovať medzi stromami.

Katka sa otočila k svojim kamarátkam: „No tak, nestojte tu!“ Srdce jej búšilo od rozčúlenia. „Podme za ňou!“

Prila si to namierila do Hviezdnej roklinky. Letela tak rýchlo, ako len ju krídla dokázali unášať. V tej chvíli by bola dala čokoľvek za to, aby bola vílou s talentom na rýchle lietanie.

Samozrejme, pomyslela si Prila nešťastne, keby som bola vílou s talentom na rýchle lietanie, vôbec by som sa nedostala do tejto šlamastiky.

Obkrúžila trs divokých kvetín a pred očami sa jej objavila Cililingina dielňa. Ak jej niekto dokáže pomôcť, je to Cililing!

Prila vtrhla do dverí dielne a Cililing sa na ňu zamračila. Nemala rada, keď ju niekto rušíl pri práci s hrncami a panvičkami. Keď však uvidela, ako sa Prila tvári, hneď odložila panvičku, ktorú práve opravovala. „Čože sa deje?“ spýtala sa.

„Mám problém,“ odpovedala Prila. „Veľký, *velikánsky* problém!“

„No dobre, tak to prines,“ odvetila Cililing.
„Nech je to čokoľvek, určite to dokážem opraviť.“
„To sem ale nemôžem priniesť.“ Prila zopla ruky:
„Nemohla by si ísť so mnou?“
„Teraz?“ Cililing sa otočila k svojej panvičke:
„Práve som uprostred –“
„Je to... stav núdze!“ prosíkala Prila.
Cililing si povzdychla. „Tak dobre,“ súhlasila.
„A čo je to vlastne za problém?“
„Povedala by som, že by si to mala vidieť sama,“
odpovedala Prila. Schytila Cililing za ruku a už ju
ťahala z dverí.
Keď dorazili na pláž, Prila sa zastavila a zmätene
sa vznášala vo vzduchu. „Ale ony tu ešte pred
chvíľou boli!“ zvolala.
„Kto *ony*?“ nechápala Cililing.
Vtom víly začuli z diaľky nejaký výkrik. Cililing
nastražila svoje špicaté uši. „To znie ako Nešiky!“
„To som ti práve chcela ukázať,“ povedala na to
Prila. „Poďme.“

Prila s Cililing sa vydali do lesa za hlasmi. A tam Cililing konečne zistila, aký má jej kamarátka problém.

Teda, presnejšie povedané, štyri problémy. Medzi stromami sa totiž predierali štyri dievčatá. V čele išlo to najvyššie. Malo pehy, záplavu ryšavých vlasov a chôdzu plnú života. Dievča, ktoré išlo za ním, malo na nose veľké okuliare, ktoré sa mu z neho neustále klzali. Posledné kráčalo dievča s dlhými vlnitými čiernymi vlasmi. Viedlo za ruku dievčatko, ktoré vyzeralo ako jeho sestra a neustále sa snažilo z jej ruky vytrhnúť.

Cililing len vyvalila oči. To malé dievčatko malo totiž krídla. Nešikov s krídlami Cililing ešte nikdy nevidela.

„Katka,“ prednieslo váhavo to dievča s okuliarmi, „nemohli sme sa náhodou stratiť?“

Ryšavá dievčina sa zastavila. Dala si ruky v bok a rozhladla sa. „Ako sme sa mohli stratiť, keď ani nevieme, kde to sme?“ povedala.

„Tieto Nešiky som ešte nikdy nevidela,“ šepala Cililing Prile. „Kde sa tu vzali?“

„Ehm...“ zajakávala sa Prila a trošku sa pritom krútila. „No, vieš, asi som ich priviedla ja.“

„Čože?“ Cililing to tak zaskočilo, že prešvihla jedno mávnutie krídlami a prepadla sa vo vzduchu o kúsok nižšie.

„Ja som nechcela,“ vysvetľovala Prila. „Bola to nehoda.“

Cililing sa ťahala za ofnu, ako to robila vždy, keď bola nahnevaná alebo zmätená. Práve teraz bola oboje. „Možno by si mala radšej začať od začiatku.“

„Bolo to normálne mrknutie,“ vysvetľovala Prila. Mala veľmi neobvyklý talent, dokonca aj na vílie pomery. Mohla totiž navštíviť deti kdekoľvek na svete, stačilo jej len mrknúť. Jej nadanie bolo veľmi významné. Tým, že navštevovala deti, totiž udržiavala pri živote ich vieru vo víly. A detská viera, ako je známe, víly drží pri živote.

Cililing prikývla. „Pokračuj.“

„Bolo to mrknutie ako každé iné, kým som sa nevrátila späť,“ pokračovala teda Prila. „Lenže keď som sa ocitla v Krajine Nekrajine, tie dievčatá tu boli tiež! Musela som ich nejako priviesť so sebou!“

„No, tak ich jednoducho zasa odmrkni späť tam, odkiaľ prišli,“ rozhodla Cililing a založila si ruky.

„Ja som chcela!“ namietla Prila. „Ale nefungovalo to. Ach, Cililing, čo teraz budem robiť?“

Cililing si povzdychla. Nie je to ľahké, byť vílou, ktorá dáva veci do poriadku. Ostatné víly za ňou stále chodili so všetkými možnými problémami a nie všetky sa točili len okolo hrncov a panvíc.

V tom okamihu to malé dievčatko zdvihlo hlavu a uvidelo ich. „Moja víla sa vrátila!“ zvolalo.

„A vzala si so sebou kamarátku!“ dodala dievčina s okuliarmi.

Dievčatá si ich začali prezerať zblízka.

„Ách! Vidíte ten maličký copík?“

„A tie prekrásne šaty z lístia?“

„A pozrite sa na tie brmbolčeky, čo má na topánkach.“

„Je taká roztomilá!“

„Ja nie som roztomilá!“ ozvala sa Cililing.

Cililing totiž nikdy nemala Nešikov príliš v láske (okrem Petra Pana, samozrejme) a táto partička dievčat jej pripadala obzvlášť prihlúpla. „Prila, tieto dievčatá do Hviezdnej roklinky nepatria. Pošli ich domov.“

„Ale Cililing...“ začala Prila.

V tej chvíli všetky začuli ševlenie krídel.

V rokline sa objavila tretia víla. Bola to posolkyňa Vesna. Prila a Cililing jej vyrazili v ústrety.

„Ihneď prídte k stromu Domova,“ prikázala im Vesna.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Prila a srdce sa jej trochu zovrelo.

Vesna sa pozrela na štyri dievčatá. „A tie svoje Nešiky vezmite so sebou. Chcela by sa s vami porozprávať kráľovná.“